

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 31/2024-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária Bauer s.r.o., Dénešova 19, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 6T/9/2023 z 27. októbra 2023 takto

rozhodol:

1. Uznesením Mestského súdu Košice sp. zn. 6T/9/2023 z 27. októbra 2023 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Košice sp. zn. 6T/9/2023 z 27. októbra 2023 **zrušuje a vec vracia** Mestskému súdu Košice na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Košice **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **873,21 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením mestského súdu sp. zn. 6T/9/2023

z 27. októbra 2023. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že opatrením Okresného súdu Košice I sp. zn. 10Tp/34/2022 z 9. decembra 2022 bol sťažovateľ ako advokát podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku ustanovený za obhajcu obvinenému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený“) v zmysle § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Po ukončení povinnej obhajoby si sťažovateľ podaním z 12. mája 2023 vyúčtoval odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 579,42 eur.

3. Uznesením mestského súdu č. k. 6T/9/2023-189 zo 14. júna 2023 bola sťažovateľovi priznaná odmena a náhrada vo výške 388,83 eur. Sťažovateľ podal proti uzneseniu zo 14. júna 2023 sťažnosť, ktorú mestský súd napadnutým uznesením zamietol.

4. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 31/2024-23 z 24. januára 2024 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že mu mestský súd nepriznal náhradu trov za vyúčtovaný úkon právnej služby „*odpor voči trestnému rozkazu*“, keďže podľa názoru mestského súdu predmetný odpor bol iba blanketným podaním, neobsahoval žiadne odôvodnenie a nemožno ho považovať za úkon právnej služby, za ktorý prináleží obhajcovi odmena v zmysle advokátskej tarify. S týmto právnym názorom sa stotožnil samosudca pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa napadnutým uznesením. Sťažovateľ preto považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne, svojvoľné a rozporné s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

6. Sťažovateľ v podstatnom uvádza, že odpor podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku nemusí obsahovať žiadne odôvodnenie. Ide o špecifický opravný prostriedok proti špecifickej forme rozhodnutia všeobecného súdu v trestnom konaní, a to trestnému rozkazu, ktorý taktiež neobsahuje odôvodnenie. Trestný poriadok ani iný právny predpis neukladajú sťažovateľovi ako obhajcovi v trestnom konaní podaný odpor akokoľvek odôvodňovať. Odpor tým, že nie je odôvodnený, nestráca povahu plnohodnotného úkonu právnej služby v zmysle § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Samosudca v napadnutom uznesení nepovažoval podaný odpor za „plnohodnotný“ úkon právnej služby pre absenciu odôvodnenia. Neuviedol však žiadne ustanovenie Trestného poriadku, resp. akéhokoľvek iného právneho predpisu, ktoré by takú povinnosť zakotvovalo.

7. Podľa sťažovateľa bol ním vypracovaný a podaný odpor riadnym úkonom právnej služby pri výkone obhajoby obvineného, ktorého spísanie a podanie si vyžadovalo určitý čas, a to štúdium spisu, spísanie a podanie. Podanie odporu zároveň iniciovalo zrušenie trestného rozkazu a nariadenie hlavného pojednávania. Samotné vyhodnotenie „účelnosti“ odporu zo strany mestského súdu je úplne svojvoľné, formalistické, rigidné a stráca akúkoľvek logiku a oporu v platnej právnej úprave a skutkovom stave. Zo skutkového stavu v trestnej veci jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ tento úkon právnej služby v prospech obvineného reálne vykonal, pričom bezprostredným následkom podania odporu, teda efektívnym a účelným výkonom

obhajoby, bolo zníženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obvinenému o 3 mesiace, teda takmer o 2/3 trestu uloženého trestným rozkazom.

8. Mestský súd v napadnutom uznesení nespochybňuje, že by sťažovateľ daný úkon reálne nevykonal, bez opory v právnej úprave však uvádza, že pri priznaní odmeny nemôže ísť o blanketné podanie, ale musí tu existovať odpor s odôvodnením. Takáto interpretácia právnej normy popiera samotný účel a zmysel úkonu právnej služby a rovnako aj účel povinnej obhajoby, a to o to viac, že jeho vykonanie malo za následok zrušenie trestného rozkazu.

9. Napriek skutočnosti, že na prvý pohľad môže ísť o bagatelnú vec, je uvedené pochybenie podľa sťažovateľa nebezpečné z pohľadu budúcej praxe výkonu povinnej obhajoby. Nie je možné tolerovať, aby napadnuté uznesenie popieralo už riadne, včas a účelne vykonané úkony právnej služby, odvolávajúc sa na skutočnosti, ktoré nemajú oporu v platnej právnej úprave. Takáto svojvôľa mestského súdu a vlastný výklad právnej úpravy hraničí s „*denegatio iustitiae*“.

10. Napadnuté uznesenie podľa sťažovateľa pôsobí preventívne a výstražne, pričom sťažovateľ sa nevie zbaviť dojmu, že samosudca zneužíva svoje mocenské postavenie a zabúda na svoje povinnosti v sťažnostnom konaní, keď konštatoval, že sťažovateľ ako *ex offo* obhajca „... *umelo navyšuje trovy...*“ a „... *procesne šikanuje za účelom vlastného obohatenia na úkor štátu a nekoná v súlade so svojimi obhajobnými povinnosťami...*“.

11. Zhrňujúc už uvedené, sťažovateľ uzatvoril, že výklad § 355 ods. 1 Trestného poriadku a § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky mestským súdom v napadnutom uznesení je ústavne neudržateľný, t. j. arbitrárny a zjavne neodôvodnený. Účinky interpretácie a aplikácie uvedených právnych noriem sú tak nezlučiteľné s ústavou, listinou a dohovorom.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

12. Podpredseda mestského súdu v písomnom vyjadrení k sťažnosti poukázal na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa trov konania a súvisiacu zdržanlivosť ústavného súdu pri posudzovaní ústavných sťažností s týmto predmetom sporu. Nadväzujúc na to, konštatoval, že napadnuté uznesenie nepredstavuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich konanie ani svojvôľu, ani prepiaty formalizmus, resp. nie je celkom nedostatočne odôvodnené. Práve naopak, v odôvodnení napadnutého uznesenia sa zákonný sudca dostatočne a presvedčivo argumentačne vysporiadal s uvedenou problematikou vrátane sťažnostných námietok. Mestský súd mal uvedeným postupom krátiť odmenu advokáta o sumu nepresahujúcu 100 eur, pričom túto sumu samu osebe tiež nemožno považovať za závažnú do tej miery, ktorá by odôvodňovala ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania o trovách konania, t. j. o sekundárnej záležitosti. Aj v tomto kontexte je potrebné poukázať na to, že v napadnutom uznesení sa mestský súd dostatočne a právne argumentačne vysporiadal s námietkami sťažovateľa.

13. Súčasťou vyjadrenia mestského súdu bolo aj písomné stanovisko zákonného sudcu, ktorý je toho názoru, že jeho závery v napadnutom uznesení sú vecne správne, súd sa s aplikáciou v dôvodoch rozhodnutia uvedených ustanovení právnych predpisov akceptovateľne vysporiadal.

Napadnuté uznesenie nie je arbitrárne ani svojvoľné. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu, ďalej konštatoval, že sťažovateľom vyjadrený prejav nespokojnosti s napadnutým uznesením je potrebné hodnotiť aj tak, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je záruka, že rozhodnutie bude spĺňať očakávania účastníka konania. Podľa jeho názoru je obsah napadnutého uznesenia zákonný, preskúmateľný a nearbitrárny. Niet preto dôvodu na vyslovenie porušenia základných práv tak, ako to navrhol sťažovateľ.

III.2. Replika sťažovateľa:

14. Sťažovateľ vo svojej replike v podstatnom uviedol, že podpredseda mestského súdu sa nevyjadril k vecnej stránke sťažnosti. Sťažovateľ trvá na tom, že nie je súladné s ním označenými právami, aby mestský súd pri konaní a rozhodovaní o trovách konal spôsobom, ako to namieta v ústavnej sťažnosti, a úplne „svojvoľne“ a „*prepiato formalisticky*“ nepriznal odmenu a hotové výdavky za riadne, včas a hlavne reálne vykonaný úkon právnej služby, a to bez ohľadu na jeho hodnotu v sume necelých 100 eur. Nestotožňuje sa s názorom mestského súdu, že ide len o nejakú „*sekundárnu záležitosť*“, ktorou sa v podstate nemá zaoberať ústavný súd. Prístup mestského súdu je o to závažnejší, že jeho postup, ktorý nie je v súlade s platnou právnou úpravou, je z jeho strany zjavne bežný a „*prehliadaný a tolerovateľný*“, pričom nepripúšťa v tomto smere žiadnu chybu. Je potom asi potrebné, aby mestský súd sám inicioval legislatívne zmeny, ktoré presne stanovia, že za úkon „*odpor*“ v trestnom konaní nepatrí obhajcovi odmena ani náhrada hotových výdavkov.

15. Na margo vyjadrenia zákonného sudcu sťažovateľ uviedol, že zákonný sudca považuje napadnuté uznesenie za vecne správne a tiež za zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne, no odmieta vysvetliť, na základe akého zákonného ustanovenia a z akých zákonných dôvodov bezdôvodne nepriznal sťažovateľovi úplnú náhradu odmeny a hotových výdavkov ako obhajcovi „*ex offio*“ a z akých zákonných dôvodov ju svojvoľne a mimo platnej právnej úpravy krátil. Ak tak neurobil, ide o svojvoľu a jeho rozhodnutie je bez ohľadu na výšku odmeny za úkon právnej služby nepreskúmateľné, nedôvodné a neodôvodnené.

16. Skutočným predmetom podanej ústavnej sťažnosti nie je snaha sťažovateľa „*získať na úkor štátu*“ malicherný prospech, ako to v podstate prezentovalo napadnuté uznesenie. O peniaze za úkon právnej služby vôbec nejde. Jej zmysel vidí sťažovateľ v tom, aby dal ústavný súd nálezom najavo všeobecnému súdu, že zreteľná, no nezákonná svojvoľa a arogancia súdnej moci voči obhajobe nemá v demokratickej spoločnosti a v systéme právneho štátu za zachovania elementárnej spravodlivosti žiadne miesto. Samotná podstata ústavnej sťažnosti spočíva v apeli na dodržiavanie zásad právneho štátu, základného práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu, ako aj v naplnení zásady tzv. predvídateľných súdnych rozhodnutí.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva vlastníť majetok je založená na tvrdení o nezákonnosti, svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia nepriznaním odmeny ustanovenému advokátovi za úkon právnej služby „*odpor proti trestnému*

rozkazu“, ktorý bol riadne a reálne vykonaný. Sudca mestského súdu sa nevysporiadal s námietkami uvedenými v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, v dôsledku čoho napadnuté uznesenie riadne neodôvodnil.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

18. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom, preto také rozhodnutia preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Na druhej strane však ústavný súd pripomína, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

20. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v systave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo nej, pričom sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú preskúmané v konaní o ústavnej sťažnosti (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha všeobecne posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému dospel všeobecný súd pri rozhodovaní o náhrade či výške trov konania.

21. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený čl. 6 ods. 1 dohovoru a implicitne aj čl. 46 ods. 1 ústavy, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (právo na prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania (právo na prístup k spravodlivosti), ktorého integrálnou súčasťou je aj právo účastníka na riadne (ústavne súladné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

22. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z 27. októbra 2023 z hľadiska naplnenia ústavných parametrov práva na spravodlivé súdne konanie, jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými právami podľa ústavy a dohovoru. Zároveň v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením do úvahy aj obsah procesne bezprostredne mu

predchádzajúceho uznesenia súdneho úradníka, ktoré s napadnutým rozhodnutím o uplatnenom opravnom prostriedku (sťažnosti) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

23. Z uznesenia vyššieho súdneho úradníka a napadnutého uznesenia v podstatnom vyplýva, že vyšší súdny úradník nepriznal sťažovateľovi odmenu za úkon „*odpor proti trestnému rozkazu*“ z dôvodu, že išlo o blanketné podanie, ktoré neobsahuje žiadne odôvodnenie a nemožno ho považovať za úkon právnej služby, za ktorý prináleží obhajcovi odmena v zmysle advokátskej tarify. Sťažovateľ v sťažnosti prezentoval námietky v zásade zhodné s tými, ktoré uplatnil v ústavnej sťažnosti.

24. Sudca mestského súdu sa s rozhodnutím vyššej súdnej úradníčky v plnom rozsahu stotožnil a jej prístup považoval za vysoko erudovaný. Nestotožnil sa s tvrdením obhajcu o plnohodnotnosti úkonu právnej služby, ktorý vyžaduje, aby úkon vykonaný obhajcom mal vyššiu kvalitu, nie len strohé, bez odôvodnenia uvedené podanie s názvom odpor. Takýto úkon nepovažoval za úkon, ktorý napĺňa atribúty úkonu právnej služby, za ktorý možno obhajcovi priznať odmenu a k nej prináležiaci náhradu. Sudca mestského súdu nespochybnil, že podanie odporu viedlo k nariadeniu hlavného pojednávania a následne k uloženiu miernejšieho trestu, avšak nemožno prehliadnuť fakt, že súd pristúpil k hlavnému pojednávaniu po vyhlásení viny zo strany obžalovaného, nie však len z dôvodu podaného odporu, ale kvôli zmene postoja obžalovaného ku konaniu kladenému mu za vinu. Podanie odporu bez odôvodnenia je právom ktorejkoľvek obvinenej osoby, garantujúc jej možnosť prejednať vec pred súdom, čo však nezabavuje obhajcu povinnosti tento prostriedok relevantným spôsobom odôvodniť. V závere sudca uviedol, že predmetný úkon je príkladom toho, že účelom právneho zastúpenia bolo umelé navyšovanie trov, keďže ak by mal obhajca záujem podať relevantný opravný prostriedok, bezpochyby by ho odôvodnil a vytkol súdu prípadné nedostatky. Takéto správanie je podľa názoru súdu procesnou šikanou na účely vlastného obohatenia na úkor štátu, preto za takýto úkon z hľadiska posudzovania jeho účelnosti nemožno trovy priznať.

25. Všeobecné závery sudcu mestského súdu, ktorými odobril procesný postup vyššieho súdneho úradníka, ústavný súd nepovažuje za adekvátnu a kvalifikovanú reakciu na konkrétne precizované sťažnostné námietky. Ani z uznesenia súdneho úradníka, ani z napadnutého uznesenia mestského súdu nie je zjavné, z ktorého ustanovenia podústavného práva bol vyvodený záver, že podmienkou na priznanie odmeny za konkrétny úkon právnej služby ustanovenému obhajcovi je odôvodnenie jeho procesného podania, a to za situácie, ak toto podanie nesporne vyvolalo účinky predpokladané zákonom.

26. Sudca mestského súdu vecne nereagoval na podstatnú námietku, že odpor súdom považovaný za „*neplnohodnotný*“ úkon právnej služby vyvolal v trestnom konaní procesnoprávne účinky. Argumentácia mestského súdu spočívajúca v tom, že obvinenému bol uložený miernejší trest na základe jeho zmeny postoja ku konaniu kladenému mu za vinu, nie je spôsobilá zvrátiť skutočnosť, že podanie odporu malo za následky zrušenie trestného rozkazu a následné nariadenie hlavného pojednávania. Ak by odpor nebol podaný, trestný rozkaz by nadobudol právoplatnosť vrátane pôvodne uloženého trestu.

27. Z požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva, že musí obsahovať také závery, že sťažovateľ nemusí hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, a musí

zodpovedať požiadavke, že s prijatými závermi je možné stotožniť sa ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú (m. m. III. ÚS 311/07). Napadnuté uznesenie nereflektuje námietky sťažovateľa v jeho sťažnosti proti uzneseniu súdneho úradníka a vychádza z názoru, pri ktorom nie je možné identifikovať jeho právny základ.

28. Ústavný súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej súd rozhodujúci o nároku obhajcu na odmenu a náhrady (§ 553 ods. 2, 5 Trestného poriadku) preskúmava iba správnosť účtovania jednotlivých položiek zo strany ustanoveného obhajcu, a nie aj úroveň ním poskytnutých právnych služieb, pretože aj v prípade ich nekvalitného poskytnutia nie je možné samotnú výšku tarifnej odmeny meniť (z toho dôvodu ju znížiť). Ak je teda vyúčtovaná v súlade s príslušnými právnymi predpismi, je potrebné ju v uplatnenej výške aj priznať (napr. 6 Tost 41/2012, 6 Tost 42/2012, 6 Tost 13/2013, 6 Tost 14/2013). Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie túto ustálenú prax nereflektuje.

29. Ústavný súd považuje za nenáležitú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, že zo strany sťažovateľa išlo o umelé navyšovanie trov, resp. o procesnú šikanu na účely vlastného obohatenia na úkor štátu. Vyhodnotenie procesného úkonu ako zneužívanie práva nepoživajúce právnu ochranu musí byť primárne argumentačne opreté o konkrétnu právnu normu, ktorá mala byť porušená či obídená, čo v napadnutom uznesení absentuje.

30. Skutočnosť, že napadnuté uznesenie v jeho spornej časti vyústilo do nepriznania odmeny za úkon právnej pomoci, ktorý bol poskytnutý ustanoveným obhajcom v prospech jeho klienta, a to bez argumentačnej opory v podústavnom práve, nemožno hodnotiť inak ako neoprávnený zásah do tzv. justičných práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Hodnota spornej odmeny pritom nie je relevantná. Z postupu mestského súdu totiž vyplýva jednoznačný záver, že mestský súd napadnutým uznesením neposkytol sťažovateľovi ochranu jeho základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právu na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo bolo dôvodom na vyslovenie ich porušenia (výrok 1).

31. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci mestskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (výrok 2). Mestský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

32. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. US 303/04, IV. ÚS 64/2010).

33. V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) ústavný súd vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením z 27. októbra 2023 a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa mestský súd po vrátení veci v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného práva hmotnoprávneho charakteru. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (výrok 4).

V.

Trovy konania

34. Ústavný súd podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde uložil mestskému súdu povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania. Sťažovateľ si vyčíslil trovy konania za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti a replika) v hodnote po 228,83 eur a režijný paušál v hodnote po 13,73 eur. Ústavný súd preskúmal vyúčtovanie podľa vyhlášky. Aktuálna výška tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri zastupovaní pred ústavným súdom je 1/4 výpočtového základu (§ 11 ods. 3 vyhlášky). Keďže uplatnený nárok na náhradu trov neprekračuje tarifnú odmenu, priznal ústavný súd sťažovateľovi náhradu podľa jeho vyúčtovania. Celková výška trov podľa vyúčtovania je v sume 727,68 eur, k tomu patrí daň z pridanej hodnoty vo výške 145,53 eur, pretože právny zástupca sťažovateľa preukázal, že je registrovaným subjektom pre jej platbu. Priznanú náhradu trov konania v sume 873,21 eur je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu